

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 734 din 21.10.2020

Dosar nr.: 32/2020

Petiția nr.: 457/23.01.2020

Petent:

Reclamați: Inspectoratul Județean de Poliție Brașov, Inspectoratul General al Poliției Române

Obiect: refuzul acordării unor facilități din partea angajatorului

I. Numele, domiciliul sau reședința părților:

1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul părților reclamate:

Inspectoratul Județean de Poliție Brașov

Inspectoratul General al Poliției Române

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

Refuzul angajatorului de a-i acorda petentului dreptul de compensație lunară pentru chirie, pentru plata ratei sau a unei fracțiuni din rata aferentă creditului, ca urmare a achiziționării de către acesta a unei locuințe personale prin contractarea unui credit ipotecar, în conformitate cu prevederile legale care reglementează condițiile de acordare a compensației lunare pentru chirie cuvenite polițiștilor, înainte de modificarea prevederilor legislației.

III. Procedura de citare

3. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, prin adresele 665/31.01.2020 și 1173/18.02.2020, a citat părțile pentru 18.02.2020.

4. Prin intermediul aceluiași adrese, Colegiul director a invocat, din oficiu, excepția necompetenței Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării pentru aspectele legate de conținutul normelor juridice precum și interpretarea și aplicarea legilor.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentului

5. Petentul, angajat al Ministerului Afacerilor Interne, din anul 2003 a beneficiat de compensație lunară pentru chirie până în anul 2018 când a renunțat la acordarea compensației lunare pentru chirie întrucât a contractat un credit imobiliar în conformitate cu prevederile art. 32 din Legea 360/2002 privind statutul polițistului, lege care prevedea faptul că criteriile și condițiile de sprijin se stabileau prin Ordin al Ministerului de Interne.

6. În data 09.12.2018 a intrat în vigoare Legea 288/2018 care legifera instituirea posibilității

utilizării compensației lunare pentru chirie pentru achitarea ratei/ fracțiunii de rată aferentă unui credit imobiliar.

7. Astfel, petentul a solicitat acordarea compensației lunare pentru chirie pentru acordarea ratei sau a unei fracțiuni din rată, aferentă unui credit imobiliar, și prin adresa 29165/29.03.2019 primită din partea reclamatei, i s-a comunicat refuzul, motivat fiind de faptul că nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 31 al 1² din Legea 360/2002 întrucât este proprietar, adică a contractat creditul anterior intrării în vigoare a Legii 288/2018, în baza căreia a solicitat această facilitate.

8. Petentul precizează faptul că, în conformitate cu prevederile Legii nr.360/2002 privind Statutul Polițistului, la art.31 al. 1A2, este stipulat că : *"Polițistul care îndeplinește condițiile de acordare a compensației lunare pentru chirie potrivit alin. (1) și (1A1) și care contractează un credit ipotecar/imobiliar destinat achiziționării unei locuințe beneficiază de compensația lunară pentru chirie pe o perioadă ce nu poate depăși durata de derulare a creditului respectiv, pentru plata ratei sau a unei fracțiuni din rata aferentă creditului. În această situație, compensația lunară pentru chirie se acordă în cuantumul prevăzut la alin. (1), dar nu poate depăși rata lunară plătită pentru creditul ipotecar/imobiliar".* Această prevedere este stabilită ca fiind un ajutor pentru polițiștii care doresc să își achiziționeze o locuință în localitatea în care își desfășoară activitatea.

9. Petentul susține faptul că această modificare legală este aplicabilă atât actualilor beneficiari ai compensației lunare pentru chirie cât și potențialilor beneficiari ai dreptului respectiv cu mențiunea că în locul contractului de închiriere se va depune direct copia contractului de vânzare/cumpărare a locuinței achiziționate.

10. În legislația în vigoare nu există prevedere legală prin care să fie excluși cei care și-au achiziționat locuințe în localitățile în care au beneficiat de indemnizația lunară pentru chirie înainte de data 09.12.2018, motiv pentru care legea stipulează că sumele pentru plata ratei sau a unei fracțiuni din rata aferentă creditului nu sunt plătite retroactiv ci de la data depunerii raportului de solicitare.

11. Astfel, petentul consideră că persoanele care au achiziționat creditul înainte de 09.12.2018 sunt discriminate în raport cu cele care au achiziționat creditul după această dată, care beneficiază de aceste facilități.

Sușinerile reclamatului:

Inspectoratul Județean de Poliție Brașov

12. Reclamatul, în punctul de vedere depus, înregistrat cu nr. 1056/13.02.2020, invocă excepția necompetenței Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării pentru aspectele ce țin de conținutul normelor și pentru interpretarea și aplicarea legilor.

13. Pe fond, reclamatul precizează că petentul a solicitat acordarea compensației lunare pentru chirie pentru plata ratei sau a unei fracțiuni din rată aferentă creditului începând cu data depunerii raportului de solicitare nr. 1351199/11.03.2019.

14. Astfel, reclamatul precizează că petentul nu îndeplinește condițiile legale pentru acordarea ratei, creditul contractat fiind anterior intrării în vigoare a prevederilor legale referitoare la rată, prevederi ce se aplică exclusiv situațiilor în care persoanele contractează credite de la momentul intrării în vigoare a legii, iar nu și persoanelor care au contractat anterior.

15. Modificările legislative de referință au fost operate începând cu data de 09.12.2018 prin Legea nr. 288/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative, lege care a introdus

prevederi similare într-o serie de acte normative cu incidență asupra personalului din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională.

16. Mai mult, în temeiul art. 15 alin. (2) din Constituția României legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”, drept urmare aplicarea în mod retroactiv a legislației, în favoarea petentului, ar avea un caracter vădit nelegal în măsura în care acesta a contractat un credit într-o perioadă în care legiuitorul nu prevedea compensația ce face obiectul prezentei acțiuni, compensație care potrivit voinței legiuitorului nu se aplică și celor cu un credit în derulare, ci doar celor ce încheie contractul de vânzare-cumpărare, respectiv dobândesc creditul de la momentul intrării în vigoare a legii și în continuare.

17. Reclamatul, față de considerentele prezentate susține faptul că ar fi neconstituțională prevederea dintr-un act normativ ce ar dispune ca acesta să se aplice retroactiv. Caracterul retroactiv ar avea doar un act normativ de o forță juridică egală Constituției, deci numai printr-o lege constituțională legiuitorul ar putea stabili că dispozițiile acesteia se aplică retroactiv, ceea ce nu este cazul prezentei cauze.

18. Astfel, având în vedere cele menționate anterior, reclamatul opinează în sensul că nu se pot aplica prevederile Legii nr. 288/2018, întrucât este incident principiul neretroactivității legii, principiu în baza căruia modificările legislative pot opera doar după intrarea în vigoare a actului normativ menționat anterior, respectiv 09.12.2018.

19. Față de această situație, reclamatul întărește faptul că petentul a contractat un credit ipotecar înainte de intrarea în vigoare a noilor prevederi ale Legii nr. 360/2002 iar, potrivit contractului de vânzare-cumpărare și încheierii de autentificare nr. 2579/26.09.2017, prin raportare la prevederile art.

Inspectoratul General al Poliției Române

20. Reclamatul, în punctul de vedere înregistrat cu nr. 1173/18.02.2020, invocă excepția necompetenței Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, pentru aspectele legate de interpretarea și aplicarea legilor. Astfel, reclamatul precizează că petentul contestă refuzul instituției reclamate de a-i acorda compensația de chirie pentru achitarea ratei sau unei fracțiuni din rata aferentă creditului imobiliar, drept ce și-ar avea izvorul chiar în raportul de serviciu al petentului cu instituția reclamată, unica autoritate competentă care ar putea să se pronunțe asupra acestui aspect fiind Tribunalul Brașov.

21. De altfel, petentul a formulat și o acțiune în instanță având ca obiect anularea actului administrativ nr. 29164 din 29.03.2019, prin care îi este respins raportul de solicitare a compensației de chirie, precum și recunoașterea acestui drept. Reclamatul menționează faptul că litigiul se află în curs de soluționare pe rolul Tribunalului Brașov, unde a fost constituit dosarul nr. 1874/85/2019.

22. Totodată, într-o situație identică, în dosarul nr. 1011/62/2019, atât Tribunalul Brașov, cât și Curtea de Apel Brașov au constatat faptul că interpretarea dată de I.P.J. Brașov a dispozițiilor legale incidente și în prezenta cauză este una corectă.

23. Situația juridică a petentului a luat naștere anterior intrării în vigoare a Legii 288/2018 prin care au fost introduse cele 3 noi alineate la articolul 31 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, deoarece acesta a achiziționat imobilul încheind creditul ipotecar anterior datei de 09.12.2018 (data intrării în vigoare a Legii nr. 288/2018), astfel fiindu-i aplicabile dispozițiile art. 31 din Legea 360/2002 în vigoare la data contractării.

24. Mai mult, art. 6 alin. (2) din Codul Civil menționează în mod clar faptul că actele și faptele juridice încheiate ori, după caz, săvârșite sau produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor.

25. Prin urmare, pentru ca polițistul să beneficieze de prevederile art. I din Legea 288/2018 este necesar să contracteze un credit ipotecar/imobiliar destinat achiziționării unei locuințe începând cu data de 09.12.2018 (data intrării în vigoare a actului normativ menționat) și să îndeplinească în mod cumulativ toate condițiile de acordare a compensației lunare pentru chirie potrivit art. 31 alin. (1) și (11) din Legea 360/2002.

26. Reclamatul precizează că, prin refuzul instituției reclamate de a acorda petentului drepturile solicitate, nu numai că nu se creează o situație discriminatorie, ci se respectă principiului constituțional al neretroactivității legii civile, principiu preluat și de Codul Civil actual.

27. Totodată, potrivit art. 31 alin. (1) din Legea 360/2002 polițistul numit în prima funcție ie sau mutat în interesul serviciului într-o altă localitate decât cea în care își are domiciliul și care nu deține locuință proprietate personală în acea localitate, nici el și nici soția/sotul acestuia, în situația în care nu i se poate asigura spațiu de locuit corespunzător, are dreptul la o compensație pentru chirie de până la 50% din salariul de bază, iar potrivit alin. (1 *) al aceluiași articol polițistul numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului în localitatea în care își are domiciliul, dar care nu deține locuință proprietate personală în acea localitate, nici el și nici soția/sotul acestuia, în situația în care nu i se poate asigura spațiul de locuit corespunzător, poate beneficia de compensația lunară pentru chirie, prevăzută la alin. (1). În cazuri justificate, pe baza rezultatelor anchetei sociale efectuate de o comisie constituită prin ordin al ministrului afacerilor interne, însoșite de către conducătorul unității din care face parte polițistul, la solicitarea acestuia.

28. Astfel, așa cum rezultă din dispozițiile legale menționate, pentru ca polițistul să beneficieze de posibilitatea transformării compensației lunare pentru chirie în vederea achitării ratei/fracțiunii de rată aferentă creditului ipotecar/imobiliar contractat, trebuie ca acesta să nu dețină locuință proprietate personală în localitatea în care a fost numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului.

29. După cum reiese din Dispoziția inspectorului General al Poliției Române nr. 4139 din 21.05.2019, petentul nu îndeplinea condițiile de acordare a compensației lunare pentru chirie în vederea plății ratei sau a unei fracțiuni din rata aferentă creditului, întrucât atât la momentul intrării în vigoare a Legii 288/2018, cât și la momentul solicitării, acesta deținea locuință proprietate personală în localitatea în care a fost mutat în interes de serviciu.

30. Așadar, în speță reclamantul nu îndeplinește situația premisă a textului de lege, respectiv nu are dreptul la plata chiriei, astfel că nu este îndreptățit nici la plata compensației pentru chirie pentru plata ratei/fracțiunii de rată aferentă creditului imobiliar.

31. Dispozițiile textului de lege sunt clare, iar dacă legiuitorul ar fi dorit să se suporte de către angajator ratele la creditele contractate de toți polițiștii, indiferent de data contractării, ar fi prevăzut acest fapt în mod expres, ceea ce nu se poate constata în cazul de față.

V. Motivele de fapt și de drept

32. În fapt, Colegiul director constată că petentul reclamă faptul că, prin intrarea în vigoare a prevederilor Legii 288/2018 prin care se legiferează instituirea posibilității utilizării compensației

lunare pentru chirie pentru achitarea ratei/ fracțiunii de rată aferentă unui credit imobiliar, se produc efecte discriminatorii, întrucât cei care au achiziționat creditul ipotecar anterior intrării în vigoare a prevederilor legii, nu beneficiază de această facilitate, deși îndeplinesc aceleași criterii, fiind în situații similare cu cei cărora li se aplică noile prevederi. În același timp, petentul reclamă lipsa reglementării situației celor care au renunțat la compensația lunară a chiriei pentru a achiziționa un credit ipotecar pentru un imobil în localitatea în care își desfășoară raportul de muncă.

33. În drept, potrivit dispozițiilor art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, ce prevede că „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.

34. Referitor la excepția de necompetență a C.N.C.D., invocată din oficiu, Colegiul director urmează să o admită, arătând că o eventuală constatare a unei fapte de discriminare ar afecta norme juridice cu caracter de lege, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008. Consiliul va emite un punct de vedere privind obiectul petiției, conform deciziilor instanțelor judecătorești în domeniu.

35. Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008 a Curții Constituționale stabilește următoarele:

36. „Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției pune în discuție constituționalitatea atribuțiilor jurisdicționale ale Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării care, potrivit art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, poate să dispună «înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării», în măsura în care situațiile discriminatorii izvorăsc din conținutul unor acte normative.

37. Față de acestea, Curtea apreciază că o corectă analiză a textului de lege criticat impune interpretarea acestuia în ansamblul reglementării din care face parte, mai precis al Secțiunii VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, care reglementează rolul, atribuțiile și organizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

38. Astfel, Curtea observă că potrivit dispozițiilor art.16 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de «garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării» iar, potrivit dispozițiilor art.18 din același act normativ, «este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.» Mai departe, art.19 alin.(1) lit.c), precum și art.20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate, așa cum s-a arătat, «înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.» În sfârșit, nu trebuie omis nici faptul că art.2 alin.(3) din aceeași ordonanță prevede că sunt discriminatorii «prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane [...]».

39. Deși autorul excepției apreciază ca fiind un «nonsens» interpretarea dispozițiilor art.20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 în sensul aplicabilității lor și cu privire la situațiile discriminatorii ce izvorăsc din conținutul actelor normative, Curtea observă totuși că dispozițiile de lege mai sus enunțate au constituit în realitate temeiul mai multor hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale, caracterul discriminatoriu al unor prevederi legale. Dovadă a acestui fapt stă și introducerea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.75/2008, a alin. (3) la art.19 din Ordonanța Guvernului

nr.137/2000, prin care s-a scos din competența Consiliului soluționarea sesizărilor având ca obiect măsurile legislative în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar, măsură legislativă dictată tocmai ca urmare a efectelor generate de hotărârile emise de această instituție.

40. În această ordine de idei, Curtea constată că, în vederea îndeplinirii rolului său de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este chemat să vegheze, printre altele, inclusiv asupra modului în care este respectat acest principiu în conținutul actelor normative. În acest sens, acest organ poate constata existența unor prevederi de lege discriminatorii și își poate exprima opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative cu principiul nediscriminării. Ceea ce interesează aici sunt efectele pe care le produc aceste opinii. Astfel, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competențele legislativului, prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative și instituirea aplicabilității altora, dar și în competențele Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării.

41. Deși în lumina dispozițiilor constituționale o asemenea interpretare nu ar putea fi acceptată, rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării putând fi rezumat mai degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege, se observă totuși, așa cum s-a reținut și mai sus, că, în practică, art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 a generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației în stat, la aceasta contribuind chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

42. Pentru aceste motive, Curtea constată că prevederile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative.”

43. Având în vedere aceste aspecte precum și numărul mare de petiții înregistrate care reclamă efectele discriminatorii ale acestor modificări legislative, Colegiul nu se poate pronunța prin hotărâre privind obiectul cauzei însă, poate emite un punct de vedere de specialitate, conform prevederilor art. 18 alin. 1 al O.G. nr. 137/2000, care stipulează: „Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.”

44. Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

PUNCT DE VEDERE

45.O.G. nr. 137/2000, prin art. 2 alin. 1, definește discriminarea prin următoarele: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

46.În conformitate cu jurisprudența CEDO în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”.

47.CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: Fredin împotriva Suediei, 18 februarie 1991; Hoffman împotriva Austriei, 23 iunie 1993, Spadea și Scalabrino împotriva Italiei, 28 septembrie 1995, Stubbings și alții împotriva Regatului Unit, 22 octombrie 1996).

48.În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.

49.În orice caz supus analizei Colegiului director în ceea ce privește posibila încălcare a principiului egalității, acesta analizează dacă în cazul semnalat se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare.

50.Astfel, pentru ca o faptă să fie calificată discriminatorie trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

- a) existența unui tratament diferențiat a unor situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile;
- b) existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările ulterioare;
- c) tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege;
- d) tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să nu fie adecvate și necesare.

51.Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit din cauza apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior.

52.Așa cum reiese din motivația invocată anterior, pentru a ne găsi în situația unei fapte de

discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

53. Suntem în prezența unei inechități în ceea ce privește acordarea unui beneficiu în domeniul exercitării profesiei, pentru aceeași categorie de angajați, care îndeplinesc condițiile de eligibilitate, se află în situații identice dar care nu pot beneficia de acesta întrucât nu sunt prevăzute prevederi care să reglementeze situația acestora. Întrucât această categorie de angajați a renunțat anterior modificărilor legii la beneficiul compensației chiriei în scopul contractării unui credit ipotecar în localitatea în care își desfășoară serviciul nu mai pot beneficia de aceste facilități, întrucât de la momentul intrării în vigoare a noilor prevederi, se consideră că au o proprietate în această localitate.

54. De aici, Colegiul director constată că modificările aduse au efecte discriminatorii în sistem, prin nespecificarea situației celor care au contractat anterior creditul, creând, astfel, un tratament diferențiat pentru situații comparabile.

55. Deși în esență se află în situații comparabile, analogice, prin introducerea modificărilor prevederilor legale, cei care au contractat creditul ipotecar anterior apariției noilor prevederi sunt dezavantajați, neputând beneficia de facilitățile acordate.

56. Colegiul director consideră că s-ar justifica ca legiuitorul să găsească o soluție pentru cei care, sub incidența prevederilor legale anterioare, au renunțat la chirie pentru achiziționarea unui credit ipotecar.

57. În acest sens, Colegiul director recomandă Ministerului Afacerilor Interne să demareze procedura de modificare a prevederilor legale în sensul celor hotărâte.

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției necompetenței Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării;
2. Emiterea unui punct de vedere de specialitate
3. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: -

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit O.G.

137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședința de deliberări online din data de 21.10.2020 au fost: ASZTALOS Csaba Ferenc – Membru, DIACONU Adrian – Membru, GRAMA Horia – Membru, HALLER István – Membru, JURA Cristian – Membru, LAZĂR Maria – Membru, MOȚA Maria – Membru, OLTEANU Cătălina – Membru, POPA Claudia Sorina – Membru

Prezenta hotărâre va fi comunicată în baza Ordinului Președintelui C.N.C.D. nr. 138 din 24.03.2020.

**ASZTALOS Csaba Ferenc
Membru Colegiul Director,
Președinte C.N.C.D.**

**Data redactării: 26.10.2020
M.L./A.B**

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.